

styrelsen og regionerne har jo kunnet finde ud af en fordeling, så vi kunne jo nok også finde ud af det. Der er noget mere teknisk, som jeg håber, vi kan få ministeriets embedsværk til at hjælpe os med. Hvis der ikke kan opnås tilstrækkelig klarhed over, hvordan man skal godtgøre omkostningerne i situationer, hvor en klager får mere eller mindre medhold, ja, så finder vi på et system, som til syvende og sidst kan afgøre det.

Det kan ikke være rigtigt, at man siger, som skatteministeren sagde, at her opererer vi ikke med situationer, som kan sammenlignes med den, der gælder inden for de almindelige domstole i forbindelse med civile sager eller straffesager, for vedrørende skatteforhold gælder officialmaksimen. Det er skattemyndighederne, der har pligt til at sørge for, at alle objektive kendsgerninger kommer på bordet. Jamen det gælder jo principielt også for det offentlige med hensyn til straffesager; men der kan da ske fejl, og det er derfor, vi har erstatningsregler og regler om godtgørelse for omkostninger.

Det kan ikke være skatteministeren fremmed – og det ved jeg, det ikke er – at Højesteret i løbet af ét år fem eller seks gange, jeg tror, det er seks, har fastslået, at den linje, skattevæsenet har anlagt, er forkert. Det har taget 11 år, før nogle borgere til syvende og sidst har fået deres ret ved Højesteret.

Det hjælper ikke, at skatteministeren siger: Jamen det er ikke i min tid som skatteminister. Det er jeg helt enig i, så længe har ministeren ikke været skatteminister, men det er ikke det, der er afgørende. Det her drejer sig ikke om, hvem der nu var skatteminister dengang, og hvem der ikke var, det drejer sig om principperne.

Det må være sådan, at befolkningen kan regne med, at uanset hvem der sidder som minister, skal man have sine omkostninger godtgjort, hvis man får medhold.

Jeg vil til sidst sige, fordi der i skatteministerens kommentarer til vores forslag ligesom lå en antydning af, at det var sådan de mere velstående, det her kunne have interesse for, at den oversigt, vi har fået i juni 1996, bilag 496, over omkostningerne til disse sager, viser, at en lang række af sagerne drejer sig om befodringsfradrag.

Det er skatteministerens egne partifæller, mine partifæller, hele befolkningen, vores forslag er møntet på. Vi må ikke tage enkelte grupper ud og f.eks. sige, at de er hovedaktionærer, det er et spørgsmål om holdingreglerne eller

sådan noget, og at det er dem, det her kan have særlig interesse for. Nej, at det faktisk er for alle, er og bør være et retssikkerhedsmæssigt princip, som jeg synes skal veje virkelig tungt.

Nu glædede det mig da at høre, at skatteministeren bebudede, at der om kort tid fremsættes et forslag af regeringen, og det må vi så se på. Det, som jeg mener ville være det rigtige at gennemføre, er det, som vi har anført i vores beslutningsforslag nr. B 36, men vi imødekommer gerne indbydelser til forhandlinger, så vi kan finde en retssikkerhedsmæssigt rimelig og forsvarlig løsning på det her problem, som i hvert fald ligger Venstre meget på sinde.

(Kort bemærkning):

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg må sige, at det var en meget gribende belæring, Venstres ordfører kom med her. Det var, som om samfundet rystede i sin grundvold, fordi der ikke var fuld omkostningsdækning ved skatteankenævnsager.

Det var virkelig en forelæsning om retssikkerhed, om retssamfundet osv., som var helt utrolig at høre fra en repræsentant for et parti, hvis skatteminister indførte skatteankenævnene for få år siden og ikke drømte om, at der skulle være bistand i skatteankenævnsager. Dem skulle folk køre selv. Da hr. Anders Fogh Rasmussen som skatteminister indførte skatteankenævnene, var der ingen adgang til at få dækket ens omkostninger.

Som skatteordfører for Det Radikale Venstre på det tidspunkt kan jeg tydeligt huske diskussionerne. Der skulle ikke indføres bistand. Det er noget, man er kommet i tanke om senere, og det er også fint. Vi har alle sammen set, hvordan skatteankenævnene fungerer. Vi kan alle sammen godt se, det er muligt, at der skal komme nogle ændringer, men der var ikke dengang i 1989, da skatteankenævnene blev indført, noget gribende foredrag fra hr. Anders Fogh Rasmussen om, at man nu skulle sikre, at retssamfundet bestod, ikke skyggen af det.

(Kort bemærkning):

Erik Mortensen (S):

Jeg nævnte problemet med at afgrænse graden af medhold i en sådan sag og dermed også spørgsmålet om, i hvilken grad man skulle have kompensation.

Der kunne også være andre vinkler på det, som måske gør det lidt tvivlsomt. Man kunne godt forestille sig, i hvert fald i teorien, at et